

Ik ben er nog lang niet'

Karina Smulders wist al jong dat ze actrice wilde worden, want acteren leek haar het allerleukste dat er was. Van toneelstukjes op straat via *Onderweg naar morgen*, speelt ze inmiddels al in haar vierde film. 'Maar ik wilde eigenlijk niet eens beroemd worden.'

TEKST: BEROEN VEENSTRA / FOTO'S: MICHEL PORRO / HAAR EN MAKE-UP: EEFJE VAN DAAL / KLEDING: STUDIO MO'CONCEPT STORE.

In je nieuwe film *Wolfsbergen* moeten de personages keuzes maken. Heb jij tot nu altijd de juiste keuzes gemaakt?

"Natuurlijk heb ik niet altijd de juiste keuze gemaakt. Daar kom je later pas achter. Maar ik denk ook dat die keuze dan gemaakt moest worden. Ik ben niet echt een twijfelaar, ik maak snel mijn keuze en het is heus wel eens voorgekomen dat dat niet de juiste keuze bleek. Maar het is dan altijd ergens goed voor geweest en je kunt de keuze altijd herzien."

Je hebt op jonge leeftijd al besloten om actrice te worden. Nooit getwijfeld?

"Nee, acteren leek me het allerleukste dat er was. Ik riep altijd al dat ik actrice wilde worden en dat ik dus geen beroepskeuzetest in hoefde te vullen. Ik wist het toch al! Er komt ook nooit 'acteur' als advies tevoorschijn uit die test. Elk kind wil later wel iets bij televisie doen of zoiets. Maar ik wilde eigenlijk niet eens beroemd worden. Ik wilde vooral naar de toneelschool. Ideaal, een school waar je alleen maar mocht acteren."

Was dat ook iets wat door je ouders gestimuleerd werd?

"Niet echt. Ze hebben er nooit bijzonder over gedaan. Ze vinden het net zo leuk en zijn net zo trots dat mijn zus onlangs dokter is geworden. Ze vinden dat je vooral moet doen wat je wilt."

In *Wolfsbergen* speel je met twee kleine meisjes. Had jij één van hen kunnen zijn toen je jonger was?

"Ik speelde toen al wel toneelstukjes op straat met vriendinnetjes. Maar een film, dat vind ik vind echt knap van ze. Vooral het oudste meisje, die heeft best wel een zware rol. Maar ze heeft al echt zo'n

volwassen blik, misschien wel té volwassen."

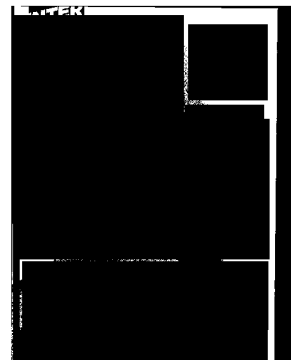
Jij was met je zestien jaar ook nog heel jong, toen je dagelijks in *Onderweg naar Morgen* opdraafde?

"De impact van een rol in een serie die dagelijks goed bekeken wordt, is veel groter en heeft meer impact op je dagelijkse leven dan het spelen in een film. Ik werd vaak herkend op straat. Ik vond het echter heel gewoon dat ik dat deed. Als ik er nu aan terugdenk was ik wel heel erg jong. Toen besefte ik dat niet."

En toen naar de toneelschool. Hoe keken ze daar tegen je aan als soapie?

"Ik was er zelf niet mee bezig hoe ze me zagen. Maar later hoorde ik dat de leraren wel wat achterdochtig waren en niet helemaal wisten wat ze met dat jonge meisje aan moesten. Maar daar heb ik niets van gemerkt. Ik was gewoon blij dat ik op die school zat. De eerste dag had ik wel zoiets van, wat als ik het ik niet leuk vind. Dan weet ik echt niet wat ik moet doen, want ik heb dit altijd gewild. Het kan dus ook gevaarlijk zijn als je al iets van jongs af aan wilt. Stel je voor dat het toch niet is wat je écht wilt." **Je liep stage bij de vermaarde Toneelgroep Amsterdam. Na afloop vroeg je aan hun artistiek leider Ivo van Hove of je kon blijven. Dat is wel brutaal.**

"Ik had net *True Love* onder hem gespeeld en wilde vaker met hem werken. Ik was pas begin twintig maar ik dacht: als ik met hem wil blijven werken, moet ik dat nu zeggen. Het heeft geen zin om het uit te stellen. Want hoe langer je het uitstelt, hoe lastiger het is om te vragen en hoe enger het wordt om nee te horen. Maar gelukkig wilde Ivo ook dat ik bij de groep bleef."

'Steeds weer die twijfel of het dit keer zal lukken'

Het lijkt je allemaal aan te komen waaien.

"Het lijkt misschien wel of alles me meezit, maar ik werk er hard voor! Ik heb al veel rollen gespeeld. Maar als ik dan naar Halina Reijn kijk, is die al veel verder. Maar ik moet zeggen dat de juiste mensen mij gelukkig steeds zien zitten. Je moet het vervolgens natuurlijk wel waarmaken. Maar ik heb dus nog niet het gevoel dat ik er al ben."

Hoezo? Je zit bij Toneelgroep Amsterdam en acteerde in prijswinnende films. Dan ben je toch al heel ver?

"Ja, maar de twijfel blijft. Steeds weer die twijfel of het dit keer weer zal lukken. Het is niet zo dat je als acteur een recept hebt, een vaste manier om iets aan te pakken. Ik denk dat het hetzelfde is voor een schilder of een schrijver. Die moet ook elke keer weer opnieuw beginnen. Elke keer dat je moet acteren is het weer anders. Maar het is geen sleur en dat bevalt me. Ik heb mezelf ooit beloofd dat ik - zodra ik er niet meer gelukkig van word - meteen stop."

Maar dat is duidelijk nog niet het geval.

"Nee, ik speel nu de *Romeinse Tragedies* van Shakespeare. De voorstelling duurt zes uur en het publiek kan gewoon door het enorme decor lopen terwijl we spelen. Er worden ook meteen opnames gemaakt die op een scherm worden getoond. Het is een geheel nieuwe beleving. En Ivo had me gevraagd om in zijn eerste film *Amsterdam* te spelen, die deze zomer opgenomen wordt. Maar omdat ik meedoe in de *Romeinse Tragedies*, ben ik helaas niet in staat mee te doen. Het overlapt elkaar teveel..."

Een echte Utrechtse hoort toch ook niet in een film over Amsterdam?

"Jawel, natuurlijk wel. Al voel ik me wel een Utrechtse. Al komt mijn vader uit Bergeijk en mijn moeder uit Rotterdam. Ik heb in Rotterdam nog veel familie wonen en Nanouk Leopold, de regisseur van *Wolfsbergen*, is ook Rotterdamse. De film is deels in Rotterdam opgenomen. Die stad is erg geschikt om filmopnames te maken. Je herkent de locaties niet zo snel. Ik woon trouwens vanaf mijn zeventiende in Amsterdam, dus er komt straks een moment dat ik daar langer woon dan ik in Utrecht heb gewoond. Dat zal een vreemd gevoel zijn."

Wat doe je liever: toneel of film?

"Ik hoop allebei te kunnen blijven doen. Juist de combinatie maakt het heel leuk. Toneel is direct: je hebt meteen reacties uit de zaal. Bij film is het een lang proces. Alles is al opgenomen en dan wordt er een verhaal van gemaakt. Dat kan een heel ander verhaal zijn dan je zelf in gedachten had en dat is wel vreemd. Dan zit je uiteindelijk het resultaat te bekijken en behalve dat je gewoon de film volgt, herken je de scènes en hoe je je die dag van opname voelde. Toneel is veel vluchtiger."

Bij *Wolfsbergen* gebruikte de regisseur vaste, stilstaande camerapunten. Moet je daardoor anders acteren?

"Ja, het vergt veel concentratie. Je kunt je nergens achter verschuilen. Nanouk heeft een heel duidelijke stijl gebruikt. Daarbij is ook het onderwerp ingrijpend: euthanasie. Als een persoon ervoor kiest om te sterven, is dat natuurlijk van invloed op de levens van de nabestaanden. Het is maar goed dat je niet weet wat die beslissing bij de mensen die je achterlaat teweegbrengt. Ik hoop nooit zo'n keuze te hoeven maken. De film velt geen oordeel over euthanasie. Het verhaal toont vooral het hobbellige en onhandige van het leven." ■

INFO

De film *Wolfsbergen* is vanaf 23 augustus te zien in de bioscoop.

Karina Smulders

Geboren: 4 juni 1980, te Utrecht

Opleiding: Toneelschool Amsterdam

Carrière: op zestienjarige leeftijd krijgt Karina de rol van Lotje in *Onderweg naar morgen*. Als ze in '99 wordt aangenomen bij de Toneelschool Amsterdam verlaat ze de soap. Tijdens haar studie loopt ze stage bij Toneelgroep Amsterdam, waar ze naar haar stage een contract aangeboden krijgt. Ze speelt onder meer rollen in *Kruistochten* en *Hedda Gabler*. Smulders heeft filmrollen vertolkt in *Ik omhels je met duizend armen*, *Oberen* en *Wild Romance*. De film *Wolfsbergen* is alweer haar vierde film en verschijnt eind augustus.

IN VIEW

Karina
Smulders

